

Jeg vil, medens jeg taler om denne Sag, gerne anmode Kultusministeren om at skride til en Reform af den ydre Administration af Anstalten. Departementschef Asmussen i Kultusministeriet er Formand i Bestyrelsen for Ebberødgaard. Han oppebærer herfor en aarlig Løn af mellem 1,200 og 2,000 Kr. Naa, der er for Resten en Del Arbejde forbundet med Stillingen som Formand for Ebberødgaard, vist ikke saa ringe et Arbejde — om han selv udfører det eller lader sine Arbejdere, sine underordnede i Kultusministeriet, udføre det, det skal jeg lade være usagt —, men det synes mig at være ganske urigtigt, at en Institution, som sorterer under Kultusministeriet, har en af dettes højststillede Embedsmænd som Formand. Det er ganske urigtigt, men det er ganske vist en gammel Ordning. Departementschef Asmussen er en arbejdsivrig og en nidkær Mand, men han er en reaktionær Mand, og han er en daarlig Formand, fordi de Forhold, som have været raadende paa Ebberødgaard, slet ikke have været Genstand for hans Opmærksomhed, og fordi han slet ikke bekymrer sig videre om dem, men han har vel ud fra sin Opfattelse ment, at han gjorde god Fyldest paa den Plads. Men han maa virkelig gaa, og vi maa faa Ebberødgaard ind under den Lov, som blev given for Aandssvageanstalter i sin Tid, og som blandt andet bestemte, at naar Bestyrelsens Medlemsantal er under 3, vælger Staten en Bestyrelse for Aandssvageanstalten. Tidligere var der en større Bestyrelse for Ebberødgaard, men Medlemmerne ere efterhaanden faldne bort, døde, der er kun 3 tilbage, men der maa nu Kultusministeren reorganisere Administrationen, saaledes at der vælges en Bestyrelse af Kultusministeriet, en Bestyrelse, som er Udtryk for de Krav, der maa stilles til Forholdene paa en Aandssvageanstalt.

Jeg har haft Lejlighed til baade for nogle Maaneder siden og nu sidst ved mit Besøg derude at se, at man ikke er god mod en Del af Patienterne. Jeg havde Lejlighed til sammen med Stadslæge Hoff at høre en lille Pige, som var kommen derud fra Jægerspris — hvor hun for Resten ogsaa var bleven daarligt behandlet —, fortælle om, hvordan hun var bleven brutaliseret baade af Frk. Schacke og Frk. Andersen og Professor Friis selv. Lad være, at der var nogen Overdrivelse i Barnets Fortælling, skønt det ikke havde Udseende af det, og skønt heller ikke Stadslæge Hoff fik den Opfattelse. Barnet var jo aandssvagt, men

kunde dog føre en ret fornuftig Tale, og man kan maaske skrive en Del af det paa den Regning, at hun var abnorm. Hendes Vidnesbyrd faldt imidlertid sammen med andres, og ikke mindst med det Vidnesbyrd, som er blevet afgivet af det Personale, som nu er afskediget fra Anstalten. Nu kunne Professor Friis og Anstaltens Formand, saa meget de ville, reducere disse Vidnesbyrd og Klager fra Personalets Side. Her staa Vidnesbyrd imod Vidnesbyrd, og her staa flere Vidnesbyrd mod Anstaltens Ledelse end for. Det er ikke alene denne ene Pige, der er bleven daarligt behandlet derude, men der er andre, der ligeledes ere blevne slet behandlete. Man synes derude fra visse Folks Side at betragte det som urigtigt at lege med Børnene, at være muntre overfor dem, og det er dog vel netop det, det gælder om der som andre Steder, at de Børn, der ere anbragte der, faa Lejlighed ogsaa til at lege og more sig og være Børn. Jeg haaber, som sagt, at min Henvendelse til Kultusministeren maa have til Følge, at der indledes en Undersøgelse angaaende Forholdene paa Ebberødgaard, og at blandt andet denne Undersøgelse kommer til at vedrøre den Maade, hvorpaa det tidligere og delvis udmærkede Personale er blevet afskediget.

Inden jeg retter denne Henvendelse til den højtærede Kultusminister, som i øvrigt har udtalt Ønsket om at kunne være personlig til Stede under min Omtale af denne Sag, skal jeg med nogle Ord beskæftige mig med et Spørgsmaal, som ikke er af ny Dato; det har været berørt tidligere indenfor Rigsdagen, men da det staa i Rapport til det Spørgsmaal, jeg berørte tidligere vedrørende et Optagelseshjemovre paa Fyn, behøver jeg ikke i særlig Grad at motivere det. Jeg ønsker at anmode den højtærede Justitsminister om, at scabies eller Fnatysygdomme maa komme ind under offentlig og vederlagsfri Behandling. Medens nu en Række af Sygdomme som Difteritis, Skarlagensfeber, Kønssygdomme, Tyfus osv. ere inde under offentlig Behandling, gælder dette ikke scabies til Trods for, at denne Sygdom i særlig Grad rammer den mindre bemidlede Del af Befolkningen, Folk, der have meget vanskeligt ved selv at afholde Udgifterne til Kur og Desinfektion. I de sidste Aar er, som det fremgaar af Beretningen fra Stadslægen her i København, og som det ogsaa fremgaar af Beretninger fra Provinserne, Antallet af scabies-Tilfælde steget ganske overordentligt. Stadslægen her i København oplyser, at der i 1908 konstateredes 2,354 Tilfælde af denne